

ΕΤΟΣ 61ον

24 Μαρτίου 2013

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 12 (3121)

Η ΠΙΣΤΗ ΩΣ ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΚΑΙ ΔΟΞΑ

Ἡ πίστη στὸν ἀληθινὸ Θεὸ δὲν ικανοποιεῖ μόνο τὴ μεταφυσικὴ ἀναζήτηση τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ δικαιοῦναι καὶ δοξάζει αὐτὸν πού πιστεῦει. Ὁ ἀπ. Παῦλος, ἀναφερόμενος στοὺς ἀγῶνες πού κατέβαλαν γιὰ τὴν πίστη τους οἱ δίκαιοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, γράφει ὅτι ὅλοι αὐτοὶ παρότι βεβαιώθηκε ἡ πίστη τους μὲ τίς πράξεις τους, τὴ ζωὴ τους, ὅμως δὲν ἔχουν πάρει ἀκόμη τὴ δίκαιη ἀμοιβὴ πού τοὺς ἀξίζει, δὲν ἔχουν ἀκόμη δοξασθεῖ ὅσο πρέπει. Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἔχει προβλέψει κάτι καλλύτερο, τόσο γιὰ μᾶς, ὅσο καὶ γιὰ αὐτούς. Καὶ ἐξηγεῖ τί ἔχει ἐτοιμάσει λέγοντας: «Ἴνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι». Δηλ. νὰ ἀπολαύσουμε ἀπὸ κοινοῦ τὴν ἐν Χριστῷ δικαίωση καὶ τελειώσή μας, τὴν κατὰ Θεὸ δόξα τῶν δικαίων καὶ ἀγίων στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ὅλοι δηλ. οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας «μεγάλα εὐεργετηθήσονται», τοὺς περιμένει μεγάλη δόξα μετὰ τὴν ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸ ἐκδημία τους καὶ ἰδιαίτερα κατὰ τὴ Δευτέρα τοῦ Κυρίου Παρουσία.

Ἡ πίστη ὡς δικαίωση

Γιὰτί ἡ ἀληθινὴ πίστη δικαιοῦναι τὸν ἄνθρωπο; Διότι δέχεται τὴ χάρι τοῦ Παρακλήτου, τοῦ Παναγίου Πνεύματος πού εἶναι ἡ δωρεὰ τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴ θυσία Του πάνω στὸ Σταυρὸ. Ὁ ἴδιος εἶχε πει στοὺς μαθητὲς Του, πρὶν ἀπὸ τὰ σεπτὰ Του πάθη, ὅτι ἦταν πρὸς τὸ συμφέρον τους νὰ ἀπέλθῃ ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸ μὲσω τῆς Σταυρικῆς Του θυσίας. Ὡστε νὰ τοὺς ἀποστείλῃ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, πού θὰ δικαιοῦναι τίς συνειδήσεις τους τόσο ἀπὸ τίς ἁμαρτίες τους, ὅσο καὶ ἀπὸ τίς ἀδικίες τῶν ἀσεβῶν ἀνθρώπων. Ἀκόμη καὶ ὁ Ἀβραάμ καὶ ὁ Μωυσῆς, παρὰ τὴ δίκαιη πολιτεία τους, παρὰ τοὺς ἀγῶνες τους γιὰ τὴν ἐπικράτηση τῆς πίστεως τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, προσδοκοῦσαν μᾶλλον τὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν παρὰ τὴ φυσικὴ γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Ἐκείνη ἡ οὐράνια προσδοκία τοὺς δικαιοῦναι, γι' αὐτὸ καὶ χαροποιήθηκαν οἱ ψυχές τους ὅταν ἐνίωσαν τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴν κάθοδό Του στὸν Ἄδῃ ἀπ' ὅπου τοὺς ἐλευθέρωσε.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ('Εβρ. ια' 24-26, 32-40)

Μάρτυρες τῆς πίστεως

Ἄδελφοί, πίστει Μωϋσῆς «μέγας γινόμενος» ἠρνήσατο λέγεσθαι υἱὸς θυγατρὸς Φαραώ, μᾶλλον ἐλόμενος συγκακονχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἁμαρτίας ἀπόλωνσιν, μείζονα πλοῦτον ἠγησάμενος τῶν Αἰγύπτου θησαυρῶν τὸν ὄνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ· ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν. Καὶ τί ἐτι λέγω; Ἐπιλείπει γὰρ με διηγούμενον ὁ χρόνος περὶ Γεδεών, Βαράκ τε καὶ Σαμψών καὶ Ἰεφθάε, Δαυὶδ τε καὶ Σαμουὴλ καὶ τῶν προφητῶν, οἱ διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβησαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων· ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν· ἕτεροι δὲ ἐμπαυγῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἐτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόβῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακονχοῦμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὄπαῖς τῆς γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττοντι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι.

Ἄλλῃ καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ ἔδινε ἔμφαση στὴν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὡς σφραγίδας δικαιοσύνης καὶ σωτηρίας. Ἐκεῖνος βάπτιζε τοὺς πιστοὺς βάπτισμα μετανοίας, προετοιμασίας, ἀλλῆ ὁ Χριστὸς βάπτιζε ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, πού ὡς Θεὸς ἔχει τὴ δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσία νὰ συγχωρεῖ ἁμαρτίες καὶ νὰ δικαιῶναι τὸν ἄνθρωπο. Ἐπίσης, ὁ Κύριος ἔδωσε νὰ διαχειρίζονται αὐτὴ τὴν ἐξουσία στοὺς μαθητὲς του, νὰ συγχωροῦν τίς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ τοὺς δικαιῶνουν μέσω τῆς δυνάμεως καὶ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, λέγοντάς τους: «Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον· ἂν τινῶν ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς· ἂν τινῶν κρατῆτε, κεκράτηνται» (Ἰω. 20, 22-23).

Ἡ δικαίωσή μας γίνεται ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἀρκεῖ ἐμεῖς νὰ ἀποδείξουμε μὲ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς μας, μὲ τίς πράξεις μας ὅτι ἀποδεχόμεστε τὴν ἐν Χριστῷ σωτηρία μας. Ὅτι πιστεύουμε εἰλικρινά καὶ πρὸς βεβαίωση αὐτοῦ ἀκολουθοῦν τὰ ἔργα μας. Ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ἠέει ὅτι ὅσοι ἐπαγγέλλονται Χριστιανοί, ὀφείλουν νὰ τὸ ἀποδεικνύουν ἀπὸ τὰ ἔργα τους καὶ ὄχι ἀπὸ τὰ λόγια τους. Ἡ πίστη μᾶς δικαιῶναι διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἂν ἡ ὀρθοδοξία μας ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν ὀρθοπραξία μας καὶ ὄχι μόνο ἀπὸ τὴ θεωρία τῶν λόγων μας. Οἱ ὁμολογητὲς τῆς πίστεως ἀπέδειξαν τὴν πίστη τους στὰ σεβάσματα δόγματα τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν ὁσιακὴ ζωὴ τους, τὴν ὑπομονὴ τους στὶς δοκιμασίες πού ἔφθανε μέχρι καὶ τὸ μαρτύριο.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, μέ τήν πίστιν ὁ Μωϋσῆς, ὅταν ἐμεγάλωσε, ἀρνήθηκε νά ὀνομάζεται υἱός τῆς θυγατρὸς τοῦ Φαραῶ, διότι ἐπροτίμησε μᾶλλον νά ὑποφέρῃ μαζί μέ τόν λαόν τοῦ Θεοῦ παρά νά ἔχῃ τήν πρόσκαιρη ἀπόλαυσιν ἀμαρτωλῶν πραγμάτων. Ἐθεώρησε μεγαλύτερον πλοῦτον ἀπό τοὺς θησαυρούς τῆς Αἰγύπτου τόν ἐξευτελισμόν τοῦ Χριστοῦ, καθ' ὅσον ἀπέβλεπε εἰς τήν ἀνταπόδοσιν. Καί τί ἀκόμη νά πῶ; Δέν μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χρόνος νά σᾶς διηγηθῶ διά τόν Γεδεών, τόν Βαράκ, τόν Σαμψών, τόν Ἰεφθάε, τόν Δαυῖδ καί Σαμουὴλ καί τοὺς προφῆτας, οἱ ὅποιοι μέ τήν πίστιν ἀνέτρεψαν βασιλεία, ἔκαναν ἔργα δικαιοσύνης, ἐπέτυχαν τήν πραγματοποίησιν ὑποσχέσεων τοῦ Θεοῦ, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβησαν τήν δύναμιν φωτιᾶς, διέφυγαν τήν σφαγὴν, ἔγιναν ἀπό ἀδύνατοι δυνατοί, ἔγιναν ἰσχυροί σέ καιρόν πολέμου, ἔτρεψαν εἰς φυγὴν παρατάξεις τῶν ἐχθρῶν. Γυναῖκες ἔλαβαν τοὺς νεκρούς τῶν δι' ἀναστάσεως, ἄλλοι δέ ἐβασανίσθησαν καί δέν ἐδέχθησαν νά ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι, διά νά ἐπιτύχουν μίαν ἄλλην καλυτέραν ἀνάστασιν. Ἄλλοι ἐδοκιμάσθησαν μέ ἐμπαιγμούς καί μαστίγωσιν, ἀκόμη δέ καί μέ δεσμά καί φυλακὴν. Ἐλιθοβολήθησαν, ἐπριονίσθησαν, ὑπέστησαν πολλές δοκιμασίας, ἐθανατώθησαν μέ μάχαιραν, περιπλανῶντο φοροῦντες δέρματα προβάτων καί δέρματα αἰγῶν, ἐστεροῦντο, ὑπέφεραν θλίψεις καί κακουχίας, (ἄνθρωποι διά τοὺς ὁποίους δέν ἦτο ἄξιος ὁ κόσμος), ἐπλανῶντο σέ ἐρήμους καί σέ βουνά, σέ σπήλαια καί σέ τρύπες τῆς γῆς. Ὅλοι αὐτοί, ἂν καί εἶχαν καλὴν μαρτυρίαν διά τήν πίστιν τους, δέν ἔλαβαν, ὅ,τι εἶχε ὑποσχεθῆ ὁ Θεός, διότι εἶχε ὁ Θεός προβλέψει κατὰ καλύτερον ἀναφορικῶς μ' ἐμᾶς διά νά μὴ φθάσουν ἐκεῖνοι εἰς τήν τελειότητα χωρὶς ἐμᾶς.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέηλλα, Ἄρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Ἡ πίστιν ὡς δόξα

Τὴ δικαίωση τοῦ ἀληθινοῦ πιστοῦ ἀκολουθεῖ καί ἡ δόξα του, ὅπως μᾶς λέει ὁ ἀπ. Παῦλος, «οὓς δέ ἐδικαίωσε, τούτους καί ἐδόξασε». Ὅπως ὁ Πατήρ δόξασε τόν Υἱό Του ὡς ἄνθρωπο, θά δοξάσει καί ὅσους πίστεψαν στόν Υἱό Του καί τὸ βεβαίωσαν μέ τὰ ἔργα τους. Ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ δόξα τῆς πίστεως τῶν μελῶν τῆς στόν Χριστό καί διά μέσου τοῦ Χριστοῦ στόν ἐν Τριάδι Θεό. Αὐτὴ τῆ δόξα τῆς πίστεως, πού οἱ Ἅγιοι τήν βεβαίωσαν μέ τήν πολιτεία τους καί τὰ θαύματά τους πρὶν ἀπὸ μᾶς, καθοῦμαστε καί ἐμεῖς στόν αἰῶνα μας νά τῆ βεβαιώσουμε μέ τόν τρόπο τῆς ζωῆς μας. Γιά νά φαίνεται καί στοὺς δικούς μας καιρούς, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι Αὐτός πού ὑπάρχει πρὶν ἀπὸ μᾶς ἀναηλιώτος, Αὐτός πού εἶναι καί τώρα μαζί μας καί Αὐτός πού θά εἶναι πάντοτε στοὺς αἰῶνες ἡ δόξα μας, ἡ προσδοκία μας, ἡ ζωὴ μας.

Ἄρχιμ. Χ. Ν.

24 Μαρτίου 2013: ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ).
«Ἀνάμνησις τῆς ἀνασπλώσεως τῶν ἱ. εἰκόνων» (843). Προεόρτια τοῦ Εὐαγγελιοῦ τῆς
Θεοτόκου. Ἀρτέμονος ἱερομάρτυρος, ἐπισκόπου Σελευκείας τῆς Πισιδίας (α΄ αἰ.).
Ἦχος: α΄ – Ἑωθινόν: Θ΄ – Ἀπόστ.: Ἐβρ. ια΄ 24 - 26, 32 - 40. – Εὐαγγέλιον: Ἰω. α΄ 44 - 52.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 31 Μαρτίου, Β΄ Νηστειῶν (Γρηγορίου Παλαμᾶ).
Ἀπόστολος: Ἐβρ. α΄ 10-β΄ 3 – Εὐαγγέλιον: Μρ. β΄ 1 - 12.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΠΑΝΤΑ ΤΑ ἜΘΝΗ»

Ἡ Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέ τό εἰδικό ἱεραποστο-
λικό περιοδικό «Πάντα τά Ἔθνη» πληροφορεῖ ὑπεύθυνα γιά τό ἱεραποστολικό
ἔργο πού ἀσκεῖ σήμερα ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, περιγράφει τό περιβάλλον στό
ὁποῖο ἀσκεῖται ἡ ἱεραποστολή, τονίζει τήν ἀναγκαιότητα γιά μιᾶ οὐσιαστική ἱερα-
ποστολική μαρτυρία σ΄ ὄλο τόν κόσμο.

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νά ἐγγραφοῦν συνδρομητές ἄς ἀπευθυνθοῦν στή διεύθυν-
ση: Ἀποστολική Διακονία, περιοδικό «Πάντα τά Ἔθνη». Ἰωάν. Γενναδίου 14 —
115 21 Ἀθήνα. Τηλ. 210 7272.317. Ἐτήσια συνδρομή 5 Εὐρώ.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, Ἀρχιεπισκόπου Τιράνων καί πάσης Ἀλβανίας ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ Θεολογικές μελέτες καί ὁμιλίες

Τό θέμα ἱεραποστολή ξεδιπλώνεται στίς πραγματικές ὑπαρξιακές, ἐκκλησιαστι-
κές καί πανανθρώπινες διαστάσεις του, ξυπνᾶ συνειδήσεις, ἀποκαλύπτει εὐθύνες,
γεμίζει τήν καρδιά ἐπίγνωση κι ἐλπίδα. Ὁ λόγος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀλβανίας
Ἀναστασίου μᾶς καλεῖ νά βγοῦμε ἀπό τήν περικυκλωμένη αὐλή τοῦ ἀτομικοῦ ἢ
ὁμαδικοῦ μας «ἐγῶ» καί νά ἀκολουθήσουμε μέ συνέπεια τόν Χριστό.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς
«Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ
Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροσταεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κά-
θε Παρασκευή καί ὥρα 5.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματι-
κό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Λῆμο Ἀτικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί
ὁμιλεῖ ἕνας ἀπό τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἔβδομηδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου
Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν
διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr